

Giọt Lệ Của Mẹ – Minh Thúy Thành Nội

Vừa xong buổi cơm tối thì phone reng. Mẹ phone thấy chị Phương Hoa gọi. Tôi “A lô nhưng không nghe chị nói gì. Tôi hỏi lại

– Chị Phương Hoa hả?

Vẫn im lặng tiếp tục, tôi bắt đầu hỏi hộp linh tính như có chuyện gì bất thường, sau đó một phút nghe tiếng khóc nức nở của chị

– Calvin, con đầu mình bị bệnh ung thư, bác sĩ bệnh viện Stanford đã “chạy làng”

Tôi hết hồn

– Bệnh gì nào?

– Cháu bệnh cũ tái phát, hơn hai năm rồi

Nghẹn ngào tôi không biết tìm lời gì để an ủi, cả họng cứng đờ, lưỡi dường như tê cứng, bên kia vẫn tiếp tục những tiếng nức nghẹn ngào. Hỏi lâu tôi mới gặng hỏi

– Bây giờ chị tính sao?

– Còn nước còn tát, mình định đem cháu về VN chữa trị tại Thuộc Nam xem có tiến triển không?

Chị nói đôi tiếng nữa rồi cúp phone. Tôi ngỡ sờ không còn xem phim mới tối từ 8 giờ tới 10 giờ nữa.

Lặng lẽ đi nằm, nhìn trước mặt là bóng tối, đầu óc suy nghĩ mông lung về sống chết, về sự vô thường trong cuộc sống. Dù định luật là Sinh, Lão, Bệnh, Tử nhưng con ma tối thẫm vẫn không chừa một ai, luôn rình rập người ta, từ một tuổi, năm tuổi, hai mươi tuổi cho đến bốn mươi, năm mươi ... Sinh tử quay cuồng như điệu múa say ngà, con người sống mạnh như đùa

chơi với dòng thác lũ.

Tôi quen chị Phương Hoa từ năm 2015, khi gia nhập vào hai diên đàn Tình Nghệ Sĩ, Tình Bằng Hữu của Nhà Sĩ Cao Minh Hưng (nơi sinh hoạt của văn, thơ, nhạc, họa). Năm 2016 trong cuộc thi của Cơ sở Văn Thơ Lạc Việt tổ chức, tôi may mắn được giải nhì, chị Phương Hoa đoạt giải nhất (văn). Ông hội trưởng bấy giờ là nhà thơ Chinh Nguyên đã tuyên bố “Các cô từ nay đều là thành viên của Văn Thơ Lạc Việt, hãy tham gia sinh hoạt thường xuyên nghe”.

Từ đó tôi mới gạn gửi chị hơn qua những buổi sinh hoạt, ra mắt sách, giới thiệu sách cho các văn thi sĩ thành viên VTLV và trong cộng đồng. Tôi luôn thấy chị hoạt bát, nhiệt tình với mọi người và có tâm rất tốt. Thấy chị rành thơ Đường Luật tôi kéo chị gia nhập hội thơ Đường Xướng Họa, nơi đặt dụng võ điển bộ hơn.

Chị thúc giục tôi viết bài gửi Việt Báo dự thi Viết Về Nước Mỹ, nhưng tôi lại mê thơ hơn nên cứ say sưa xướng họa thơ ĐL. Chị hăm he liên tục, có lúc tỏ ra giận, có lúc nói dai dẳng, “Minh Thúy là một cây bút rất có tương lai, hãy viết đi!” Tôi hên lên hên lựa mãi, cuối cùng hai năm sau tôi mới nghe lời chị, ngoài ra chị cũng kêu gọi thành viên trong hai hội phụ nữ Cô Gái Việt và Minh Châu Trời Đông gửi bài cho Việt Báo nữa.

Lúc chị em trong MCTĐ và CGV thông giải, chị đánh phèn la báo tin ầm ĩ như chính bản thân chị trúng giải. Sau này chị giữ vai trò trong Ban Biên Tập của VTLV nên bận tối mắt, không có thì giờ vào Việt Báo đọc bài của ai, nhưng khi đọc được thì lại thúc giục “viết tiếp đi, viết tiếp nữa, viết nhiều vào...”, tôi buồn cười “đề tài đâu mà viết dữ vậy trời”.

Điều tôi nhớ nhất là anh chị ăn chay trường và tham gia nhiều khóa thiền Vipassana khắp các tiểu bang, thời hạn có khi tới nửa tháng. Về văn chương thơ phú thì chị rất xuất sắc, nhất là văn đã đoạt hết mọi giải thưởng của Việt Báo, đến nay không còn giải nào nữa để lãnh.

Trở lại câu chuyện buồn, tôi không ngờ hai năm nay chị đã đè nén nỗi sầu lo, che kín chịu đựng sống trên đống lửa từng ngày, cả bạn bè gần gũi nhất cũng không hề biết được an ủi. Cách nay nửa tháng chị đã về VN lo chuyện giấy tờ nhà cửa và dọn vợ chồng Dũng, cháu thứ nhì qua Mỹ theo diện bảo lãnh. Chị nói “Con trưởng thành dù khôn ngoan cỡ nào đi nữa, nhưng dưới mắt người mẹ luôn xem còn nhỏ dại như ngày nào, nên mình phải thông qua đường tour du lịch ghé VN vài ngày để giúp đưa tụi nó qua.”

Vừa lo ổn định xong cho gia đình cháu Dũng nơi quê hương mới, chị lại chuồn bị dọn Calvin về quê hương để chữa bệnh bằng cây thuốc Nam truyền thống, với niềm tin và tràn đầy hy vọng. Chị kể trước đây tình cờ ai gửi Youtube, xem thì biết là Trà Vinh có Linh Mục Nguyễn Văn Tường chữa trị bằng thuốc Nam, ăn toàn gạo lức nấu với nước kiềm (nước từ máy lọc nước Nhật đã loại bỏ hết acid) và đã chữa trị rất nhiều bệnh nhân cancer lành bệnh sau khi bệnh viện chề.

Tôi hiểu và đồng cảm, trong bóng tối chợt tìm ra chút ánh sáng cuối đường hầm, chị tin tưởng và cầu nguyện ơn trên may ra còn hy vọng. Đồng thời cũng thấy dài lo lắng đến sức khỏe chị có bao đảm không, trong khi mới vừa xong chuyến đi xa và qua lại Mỹ chỉ thời gian ngắn. Nhưng chị nói chỉ cần chữa được bệnh cho cháu thì khó khăn gian khổ nào cũng là chuyện nhỏ mà thôi.

Được biết chị có bốn cháu, cháu thứ nhì tên Dũng cùng gia đình nhỏ mới qua định cư. Ba cháu ở đây đều ăn học thành tài, Calvin Liên Trịnh là cháu trưởng nam đang làm cho hãng Broadcom (Photonic Layout Design Engineer) ở San Jose. Gần đây bác sĩ tuyên bố bệnh cháu không còn chữa trị được nữa, cháu mới xin nghỉ về VN cùng mẹ; cháu thứ ba tên Brian làm việc tại bệnh viện Stanford; cháu út tên Billy làm cho Google, tất cả đều lập gia đình, có con cái, và cuộc sống ổn định.

Võ Trà Vinh một lần chị liên lạc với tôi qua điện thoại, vừa nói vừa khóc giọng đầy lo âu, có khi tôi không nghe rõ vì sóng yếu. Chị kể, ở nơi chốn hào lánh miền quê an bình, có rất đông người đến chữa bệnh mà toàn là bị cancer. Hằng ngày chị không dám động tiếng ồn, ngại canh giấc ngủ con, hoặc con thức thì xoa bóp tay chân cho đỡ mỏi, không dám liên lạc nói chuyện hay than thở với ai, không bày tỏ sự lo âu, sợ con nghe được sẽ buồn làm mất tinh thần chữa trị. Chị cố giấu những giọt nước mắt đau đớn tột cùng, không muốn con thấy mà phải nuốt vào trong. Mặt khác chị cũng tràn đầy niềm tin, vì những người bị bệnh ung thư ở các phòng trọ xung quanh thường qua lại thăm hỏi, cho Calvin và chị biết bệnh tình của họ khi mới đến rất trầm trọng, bác sĩ chê, bệnh viện bỏ, nhưng sau vài tháng điều trị bây giờ một số người đã lành, chuẩn bị được cho về.

Em rể cột chèo bên vợ là bác sĩ giỏi ở Sài Gòn, xem Calvin như máu mủ, cũng nóng ruột với Trà Vinh theo dõi bệnh tình của anh. Thấy Calvin có vẻ yếu và than mệt, em rể tức tốc đưa vào bệnh viện Trà Vinh khám, kết quả tình trạng không mấy khả quan sau một thời gian uống thuốc Nam chữa trị, nên khuyên chị PH đưa cháu về Mỹ và mang theo thuốc Nam tiếp tục uống “Tâm trí mình hoảng loạn quá, cháu lại là bác sĩ giỏi nói sao làm theo vậy, chắc là “phước thầy không may chớ”. Chị ghen ngào nói với tôi trên điện thoại. Lên Sài Gòn các em vợ thương quý anh rể, cùng nhau chăm lo đỡ đỡ. “Sẽ cố gắng đưa cháu về Mỹ sớm, mình hết biết làm gì rồi, sự căng thẳng hồi hộp chớ sợ mình hay cháu gục ngã chừng trên đường về. Bây giờ miệng mình khô đắng, mắt mỏi nhừ, cầu xin ơn trên cho mình đem Calvin về đến nơi đến chốn, Thúi ơi”.

May mắn chị đã đưa Calvin về Mỹ an toàn. Khi nào có chút thì giờ chị lại gọi phone kể cho với sự lo âu tột cùng. Sau một thời gian an dưỡng nghỉ ngơi ở nhà, Calvin vào bệnh viện Stanford khám lại. Bác sĩ bệnh viện Stanford bao vậy khám

bệnh, th□ máu và cho u□ng thu□c, hình □nh “lương y như từ m□u” chăm sóc tận lực, thật c□m động tình người. Chị nghĩ một ph□n cũng nhờ Calvin làm hãng lớn có b□o hi□m t□t, nên cháu được hưởng những gì t□t nh□t có lẽ vậy.

Phương Th□o vợ Calvin bận rộn đi làm, cháu nội Jenny, đưa con đọc nh□t c□a Calvin, học nội trú UC Berkeley, nên thời gian này chị Phương Hoa và ch□ng túc trực trong bệnh viện lo cho cháu. Chị k□ hai người ch□ng h□ bi□t no đói là gì nhưng cũng c□ g□ng mua bánh mì không trong bệnh viện nhai l□y sức đ□ k□ cận chăm sóc Calvin. Tình thương con như có “energy” tăng cường lên, nên anh chị không h□ th□y mệt.

– Nhìn con mà ứa nước m□t hoài. May m□n bệnh không hành, nên Calvin ch□ m□i mệt chứ không có những cơn đau oằn oại, nhưng con ngày càng □m đi lòng mình như tan nát. Calvin thương vợ thương con hơn c□ b□n thân, sau gi□c ng□ chi□u dậy, nhìn ra trời sụp t□i, cháu h□i mẹ m□y giờ r□i “mẹ vào b□p xem cơm còn hay không, n□u dùm Th□o nghe mẹ”, bữa khác cũng y vậy “mẹ ơi, nhờ mẹ n□u món gì đ□ Th□o đi làm v□ có ăn k□o đói”. Mình nghe con nói mà quặn th□t c□ lòng, nước m□t mu□n trào ra. Con trai thương vợ như vậy, gia đình hạnh phúc như vậy, sao ông trời lại nỡ đưa vào hoàn c□nh x□t xa. Nhìn dâu hi□n còn tr□, n□u tr□ thành góa phụ thì còn n□i đau nào bằng ...

Tôi nghe ti□ng chị như run r□y nên vội khuyên lớn:

– Thôi chị bớt suy nghĩ, tu□i anh chị đã lớn, cứ bị xúc động quá sẽ □nh hưởng sức kh□e r□t nguy hi□m, chị nghỉ ngơi đi đ□ còn lo cho cháu.

Nói thật, càng nghe chị k□ tôi càng th□y buồn th□m thía với cuộc đời đ□y b□ kh□. Kh□ nh□t là khi ph□i chứng ki□n c□nh người thân đang bước d□n vào nơi vô định. Tôi nhớ những l□n đi họp nơi hội VTLV, có lúc chị tới ch□ tôi đi sớm, ghé lại nhà Calvin đem vào khay bánh xèo đ□y ngập, hoặc những khi ghé nhà tôi giao sách, chưa kịp mời u□ng nước chị đã lật đật ki□u từ.

– Mình n□u n□i canh chua đem đ□n đưa con □ g□n đây, dâu thích

món này lắm, và một nĩa tôm thịt kho mặn nữa.

Vừa nói chị vừa kéo tay tôi ra mở cốp xe sau để nấp vùng khoe thức ăn. Tôi được biết rất nhiều lần chị nấu cho dâu này, dâu kia chụp hình khoe lắm món.

– Đừng tưởng mình ăn chay rồi không biết nấu mặn đó nghe. Dâu con cày bừa bận rộn thấy thương quá, thỉnh thoảng rảnh mình nấu cho con cháu chút gì cảm thấy rất vui.

– Chị ăn chay trường làm sao nấu

– Nêm ít cảm chừng, tụi nó nêm lại sau

Ngày có đám giỗ chị bày dọn một bàn chay nhiều thức ăn, chụp hình gửi khoe, sau đó chat với tôi “Buồn ghê, thức ăn nhiều như vậy mà các con ở quá xa, đi làm vất vả, đường xá kẹt cứng khó khăn không tới được, nhìn các món thật tiếc. Ở Mỹ này mơ ước một buổi con cháu tụ họp đông đủ trong ngày giỗ thật khó, nhưng thông cảm vì hiệu đất nước Mỹ này tuối trẻ luôn phấn đấu và tận lực bộ óc, tài năng phục vụ cho công việc là quan trọng trước”. Tình thương của người mẹ thật bao la vô bờ bến, cùng những quan điểm “Mẹ chẳng cảm thông thoải mái”, tôi vô cùng cảm ơn.

Tôi Mừng Hai Tết Nhâm Thìn chị Phương Hoa gọi phone:

– Đầu năm MT có kiêng cái gì không?

Tôi linh tính đầu không lành:

– Không chị, nhỡ lớn em cứng đầu, cứng cái ít tin những chuyện mê tín dị đoan lắm

Chị oà khóc.

– Calvin mất rồi!

Tôi lặng người, dẫu đã chuẩn bị tinh thần, đoán trước những điếu xâu sẽ đến, nhưng vẫn bàng hoàng ngỡ ngàng trước sự sinh ly tử biệt. Những giọt lệ của người mẹ nhòa nhạt, đau đớn, tâm trạng ví như những chiếc lá vàng vẫn còn dính trên cây phải đưa tiễn lá xanh rụng xuống. Chị cho biết những ngày gần Tết cháu còn ăn uống được chút chút, chỉ yêu ăn yến sào và uống sữa ensure, vui vẻ tinh táo khỏe hơn. Ngày Mừng Một Tết, cả nhà nội ngoại quây quần chúc Tết và chụp hình kỷ niệm, Calvin còn nhắc vợ đi chùa cùng cha mẹ hai bên để cầu nguyện đầu năm mới.

Vậy mà, sáng Mừng Hai Tết cháu Calvin đã nhắm mắt trong giấc ngủ yên lành, giấc ngủ nghìn thu vĩnh biệt.

Thứ Hai ngày bốn tháng ba. Đám tang cháu Calvin Liên Trịnh diễn ra tại Oak Hill Funeral Home Memorial Park nằm trên đường Curtner thuộc thành phố San Jose. Tôi gặp một số em gái trẻ thường sinh hoạt chung trên Chùa Phật Từ, và em trai họ bên cạnh đến thăm viếng. Hai ra giới trẻ này là bạn học của Calvin trường UC Davis ở Sacramento. Khoảng trưa bạn bè từ xa hẹn nhau đến cùng lúc rất đông, họ lên bày tỏ cảm tưởng tiếc nuối, ôm đàn hát đưa tiễn, và nhắc nhớ chuyện vui buồn thời sinh viên trọ học gần trường UC Davis thật cảm động. Họ khóc nghẹn ngào không bao nhiêu kỷ niệm, họ không ngờ lá xanh lại vội là cành. Tôi nhìn đôi vai chị Phương Hoa rung lên hàng giờ trước mặt, có lẽ chị đang cố đè nén tiếng nấc chờ đợi những giọt lệ chảy âm thầm.

Nói đến đám tang là nói đến nỗi buồn đau chia lìa, nhưng nếu tuối thọ như chuôi chín rụng thuận theo luật tạo hóa còn giảm chút buồn phần nào. Đàng này tóc xanh đã rụng trước hình ảnh người mẹ già đứt từng đoạn ruột. Đoàn người lặng lẽ theo sau quan tài trong một ngày không có nắng, bầu trời mây xám giăng màu ảm đạm. Lòng tôi đầy thương tiếc ngậm ngùi nhìn hình ảnh người cha, người mẹ già héo hắt, từng bước chậm tay đặt trên quan tài con trai yêu quý. Người vợ và đứa con thơ, cùng

các em trai quỳnh vành khăn tang, ôm di ảnh Calvin quá cố, bát hương, bình hoa...Thật quá nỗi lòng

Một Đám Tang

Ngậm ngùi một đám tang

Trời buồn mây lang thang

Đưa người vào cát bụi

Cảnh tang tóc diễm màn

Ngậm ngùi một đám tang

Hương khói cuộn gió ngàn

Sắc đen sâu tím biệt

Nén cảm xúc khóc than

Bạn UC Davis

Hung tin khiến ngỡ ngàng

Từ Sac-To đến chặt

Nhắc kỷ niệm đầy mang

Thưa sinh viên hiếu học

Clip chiếu đẹp thời vang

Bạn bè buồn thương tiếc

Lời ca ghen tiếng đàn

Các em khăn vải ch

Vợ con quỳnh vành tang

Tứ thân phụ mẫu ghen

Họ hàng thút ruột gan

Chị đã san sớt những suy nghĩ tích cực để tự trấn tĩnh tinh thần đang yếu đuối, hụt hẫng và đau thương. Tôi hy vọng thời gian sẽ là liều thuốc xoa dịu, chị sẽ thêm nhuần Phật pháp nhiều hơn để từ từ từng thoát ra vòng luân luân, không còn vướng

mắc vào sự bẽ mặt mà còn được giải thoát.

Dẫu sao tôi biết chắc một điều, là dù thời gian bao lâu, những giọt lệ của người mẹ vẫn còn lặng lẽ rơi trên nỗi đau mất con mỗi lúc đêm về...

Minh Thúy Thành Nội